

Arrest

nr. 350 570 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD, loco advocaat P. ROELS, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) juni 1990 in de stad Algiers, Algerije. U bent Arabier en soennitisch moslim. Toen u twee jaar was, verdween uw vader. Tot op vandaag weet niemand waar hij is. Hoewel er geen begraafplaats is, wordt uw vader momenteel als overleden beschouwd. Na de verdwijning van uw vader werd u opgevangen door uw ooms en tantes aan vaderskant. Twee jaar later verhuisde u naar uw ooms en tantes langs moederskant, waar u samen met uw moeder woonde. Zowel uw paternale als maternale ooms behandelden u slecht. U werd voor het minste door hen geslagen. Als u naar school ging, werd u ook door niemand opgehaald. Uw maternale ooms gaven aan dat

ze niet voor u én uw moeder wilden zorgen. Toen u in de zesde klas zat, viel er een ladder van de civiele bescherming op uw hoofd. Uw moeder diende hierop een klacht in tegen de civiele bescherming.

In 2006 hertrouwde uw moeder en ging ze samenwonen met haar nieuwe echtgenoot. Samen met uw grootmoeder zorgde uw moeder ervoor dat er geld was om u te verzorgen. Nadat uw moeder verhuisd was, werd u nog slechter behandeld door uw ooms.

In 2009 volgde u een opleiding als patissier en ging u aan de slag in de winkel van uw opleider. U kon ook regelmatig in die winkel blijven overnachten opdat u niet naar huis hoefde terug te keren. De familie van uw moeder verkocht het huis, waardoor u geen adres meer had. U kon niet terecht bij uw moeder, want haar nieuwe partner aanvaardde u niet.

In 2015 of 2016 besloot u om Algerije te verlaten. U ging naar Turkije, waar u aan de hand van een werkvisum kon verblijven. Ieder jaar keerde u twee dagen terug naar Algerije om uw visum opnieuw voor een jaar te verlengen. Op die manier bleef u in totaal vijf jaar in Turkije. U verklaart dat u in 2016 of 2017 een zelfmoordpoging hebt ondernomen waardoor u in een privéziekenhuis lag in Algerije.

Midden 2022 keerde u uiteindelijk terug naar Algerije, waar u vervolgens op hotel verbleef. In september 2022 verliet u Algerije opnieuw. U ging naar Tunesië, waar u twee dagen verbleef. Vervolgens ging u opnieuw naar Turkije. Daar bleef u 15 tot 20 dagen, waarna u de oversteek naar Griekenland maakte. Vervolgens reisde u via Montenegro, Slovenië, Servië en Italië door naar Spanje, waar u in november 2023 aankwam.

In Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in, maar probeerde u wel uw verblijf te regulariseren. U verklaart dat u in Spanje een zelfmoordpoging hebt ondernomen. U bleef ongeveer een jaar in Spanje, waarna u in 2024 naar Frankrijk vertrok. In Frankrijk ging u dagelijks naar de psycholoog. Rond 30 april 2024 reisde u door naar België.

Op 26 september 2024 kwam u een eerste maal in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf en (poging tot) diefstal. U kwam vervolgens nog een twee keer in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf en (poging tot) diefstal. U identificeerde zich bij de politie onder de namen B. M. L. (...), B. M. A. (...) en B. M. N. (...). Hierbij gaf u telkens aan de Marokkaanse nationaliteit te hebben. U werd op 17 oktober 2024 in voorhechtenis geplaatst onder verdenking van diefstal. U werd op 8 januari 2025 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging; diefstal met braak, in bende tot een gevangenisstraf van drie jaar. Op 11 september 2025 kwam u vervroegd vrij uit de gevangenis van Haren. U kwam vervolgens opnieuw in contact met de Belgische politie op 6 november 2025 omwille van illegaal verblijf. U kwam vervolgens nog een zes keer in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf en feiten van opzettelijke beschadigingen. Ook bij deze intercepties identificeerde u zich als B. M. L. (...), B. M. A. (...) of B. M. N. (...). Op 8 januari 2026 werd u aangehouden op grond van een bijlage 13 septies en overgebracht naar het CIM te Merksplas met het oog op effectieve verwijdering. Er volgden verschillende mislukte/geannuleerde repatriëringen. Uw laatste repatriëring naar Algerije werd gepland op 4 mei 2026 maar deze werd geannuleerd omdat u op 30 april 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek hebt u volgende kopieën van documenten neergelegd: documenten inzake de verdwijning van uw vader, documenten inzake een strafzaak, een foto van uzelf in het ziekenhuis, medische stukken uit Algerije en een document van het Spaanse Institut Municipal de Serveis Socials (IMSS).

Op 18 mei 2026 stuurde u via e-mail een video door naar het CGVS. Deze video kon omwille van informatieveiligheidsredenen niet worden aanvaard door het CGVS.

U toonde op uw persoonlijk onderhoud ook foto's op u gsm van een document inzake uw regularisatieaanvraag in Spanje en van een document over de organisatie die u hielp in Frankrijk. U hebt deze documenten echter niet overgemaakt aan het CGVS na uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u psychologische begeleiding volgt vanwege uw problemen met uw familie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 05.06.2026 (hierna NPO), p. 7). U haalt

eveneens aan dat u in het verleden twee zelfmoordpogingen hebt ondernomen, met name in Algerije en in Spanje, vanwege uw psychologische kwetsbaarheid ten gevolge van de problemen met uw familie langs moederszijde (NPO, p. 6-7, 12-13). Gevraagd of u op heden psychologische begeleiding volgt, antwoordt u bevestigend en verklaart u twee psychologen te hebben in België, een buiten het centrum en een binnen het centrum (NPO, p. 7). Ook verklaart u dat uw psycholoog buiten het centrum weigerde om psychologische attesten over u over te maken aan uw psycholoog in het centrum vanwege het beroepsgeheim (NPO, p. 14). Tevens verklaart u dat u in Frankrijk iedere dag naar een psycholoog ging alsook dat u psychologische begeleiding verkreeg in Algerije (ibid.). Gevraagd of u over psychologische attesten beschikt, antwoordt u dat deze in de gevangenis zijn (ibid.). Er werd tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd om deze stukken zo snel mogelijk over te maken aan het CGVS (NPO, p. 14 en 19). Het CGVS heeft tot op heden geen psychologische attesten van u mogen ontvangen.

U haalt op uw persoonlijk onderhoud eveneens aan dat u hand geblesseerd is en dat uw slagen kreeg op de achterkant van uw hoofd (NPO, p. 6). Ook verklaart u dat er een ladder op uw hoofd is gevallen waardoor u niet op de juiste manier kan denken (NPO, p. 13).

Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt dat u op 27 juli 2016 medisch werd onderzocht in Algerije omdat u het slachtoffer was van onvrijwillige slagen en verwondingen (groene map, documenten nr. 3c). Dit document is echter zeer slecht leesbaar waardoor er niet meer relevante informatie uit kan worden afgeleid (ibid.). U legt ook een medisch attest voor van april 2019 waarin wordt vermeld dat u een zwelling aan de rechterkant van uw voorhoofd heeft (groene map, document nr. 3d). Ook blijkt dat u op 27 juni 2022 op de spoeddienst van het ziekenhuis Mustapha Pacha in Algiers werd behandeld omdat u het slachtoffer was van slagen en verwondingen waardoor u een schaafwonde van 15 cm aan uw cervicale wervelkolom had opgelopen (groene map, documenten nr. 3a-b). U legt ook een attest voor van het Spaanse Institut Municipal de Serveis Socials (IMSS) van 4 mei 2023 dat geen verdere relevante informatie bevat (groene map, documenten nr. 3e).

Nergens uit uw persoonlijk onderhoud is gebleken dat uw medische en/of psychologische problemen van die aard waren dat deze u ervan weerhielden om uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud of dat u hierdoor niet in staat was om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw persoonlijk onderhoud bleek immers dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Toen er bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het met u ging, antwoordt u blij te zijn (NPO, p. 2). Ook bevestigde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (NPO, p. 18-19), evenmin werden er aan het einde van uw persoonlijk onderhoud opmerkingen gemaakt over het verloop ervan (NPO, p. 19). Tevens werd u een pauze aangeboden tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 13). Toen u na deze pauze werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud verder te zetten, antwoordde u bevestigend (ibid.). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken noch werden deze elementen er in uw hoofde vastgesteld (DVZ vragenlijst "bijzondere procedurele noden", d.d. 06.05.2026; DVZ 'beoordeling bijzondere procedurele noden', d.d. 06.05.2026). Aldus blijkt niet dat uw medische en/of psychische problematiek het normale verloop van de asielpcedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Voorts wordt er opgemerkt dat er afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. U hebt immers doorheen uw verblijf in België verschillende identiteiten opgeven aan verschillende Belgische autoriteiten. Zo identificeerde u zichzelf als B. A. (...) met de Marokkaanse nationaliteit; als B. M. L. (...) met de Marokkaanse nationaliteit; en als B. M. N. (...) met de Marokkaanse nationaliteit (zie administratief dossier). Gevraagd om welke reden u aanvankelijk een andere identiteit en nationaliteit had opgegeven aan de Belgische autoriteiten, antwoordt u dat u uw eigen naam haat omdat uw paternale familie altijd uw naam riep waardoor u de naam L. B. M. (...) opgaf (NPO, p. 8). U verklaart dat u de naam B. M. L. (...) als een Marokkaanse naam beschouwde en dat u psychologische schrik hebt van uw eigen naam (NPO, p. 8-9). Dat u doorheen uw verblijf in België verschillende identiteiten opgaf aan de Belgische autoriteiten, doet in grote mate afbreuk

aan uw algemene geloofwaardigheid. Door bewust uw werkelijke identiteit én nationaliteit, dat óók de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen voor de Belgische autoriteiten maakt u evenmin aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u doorheen uw verblijf in België inconsistente verklaringen hebt afgelegd over uw familie.

- U verklaarde aan de terugkeerbegeleiders van de DVZ in oktober 2024 dat u een tweejarige zoon had genaamd Islam die in Oostenrijk woonde (IBZ - rapport DID van 30.10.2024).*
- U verklaarde op 2 december 2025 bij de Belgische politiedienst dat u sinds drie jaar getrouwd was met een vrouw (zie administratief dossier: administratief rapport (AR) d.d. 02.12.2025).*
- U verklaarde op de DVZ op 6 mei 2026 dat u nooit gehuwd was en dat u toestemming wilde verkrijgen om uw dochter te zien (DVZ – Vragenlijst CGVS d.d. 06.05.2026, punt 8; Verklaring DVZ d.d. 06.05.2026, punt 14). Diezelfde dag verklaarde u eveneens dat u geen eigen kinderen had (Verklaring DVZ d.d. 06.05.2026, punt 17).*
- Op het CGVS verklaart u ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (NPO, p. 9-10). Geconfronteerd met de verklaringen over uw dochter op de DVZ, ontkent u uw eerdere verklaringen en stelt u in Europa enkel één relatie te hebben gehad, met name in Frankrijk (NPO, p. 17).*

Dat u doorheen uw verblijf in België te pas en te onpas verandert van verklaringen inzake uw gezinssamenstelling, plaatst verdere vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo kan uw houding niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt deze niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich reeds twee jaar op het Belgisch grondgebied bevindt en sindsdien herhaaldelijk in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten. Desondanks verzocht u pas op 30 april 2026 om internationale bescherming. Gevraagd om welke reden u zolang wachtte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België, antwoordt u vaagweg dat u dit niet wist en dat u enkel bij een psycholoog of psychiater kon verklaren dat uw vader het slachtoffer was van terrorisme (NPO, p. 18). Gevraagd waarom u uw verblijf in België nooit probeerde te legaliseren, antwoordt u dat u dit probeerde te doen in Frankrijk en Spanje maar dat u in België enkel asiel hebt aangevraagd op aanraden van uw psycholoog (ibid.). Uw flagrant laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt geenszins overeen met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming. Bovendien diende u deze aanvraag pas in nadat u weigerde deel te nemen aan uw repatriëring voorzien op 4 mei 2026. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u de asielprocedure misbruikt louter om een repatriëring te voorkomen.

Ook blijkt uit uw dossier dat u voor uw komst naar België gedurende 20 dagen à een maand in Italië, 18 maanden in Spanje en bijna een jaar in Frankrijk hebt verbleven (Verklaring DVZ, d.d. 06.05.2026, punt 33). Gevraagd om welke reden u nooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Spanje, antwoordt u dat u in Spanje werkte en dat u enkel in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (NPO, p. 12). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich reeds jarenlang in verschillende EU-landen bevond, zonder ooit een procedure te hebben ingesteld tot internationale bescherming, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Verder zijn er in uw dossier geen elementen voorhanden die nopen tot een nood aan bescherming.

Wat betreft uw verklaringen over uw socio-economische toestand bij terugkeer, meer bepaald dat u niets, geen netwerk noch een huis, zal hebben bij een terugkeer naar Algerije (NPO, p. 13 en 17), wordt opgemerkt dat deze motieven geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met criteria van subsidiaire bescherming volgens de Europese Kwalificatieverordening.

Ook vallen de door u aangehaalde problemen met uw familie langs moederszijde en de door u aangehaalde problemen met andere Algerijnen vanwege het feit dat u vaderloos was (NPO, p. 12-13) buiten het toepassingsgedrag van de Vluchtelingenconventie. De door u beschreven problemen zijn immers interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties en bedenkingen betreffende de door u voorgehouden problemen met uw maternale ooms sinds de dood van uw vader. Zo hebt u hierover tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U verklaarde op de DVZ dat u bij uw maternale ooms ging wonen nadat uw moeder was hertrouwd en dat uw maternale ooms u sloegen (DVZ – Vragenlijst CGVS d.d. 06.05.2025, punt 3, vraag 5). Gevraagd wanneer u precies bij uw ooms ging wonen, antwoordde u dat dit op tweejarige leeftijd was (DVZ – Vragenlijst CGVS d.d. 06.05.2025, punt 3, vraag 5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat u op 2-jarige leeftijd samen met uw moeder bij uw paternale ooms introk waar jullie gedurende twee jaar verbleven (NPO, p. 7). U verklaart dat u daarna – en dus op 4-jarige leeftijd – samen met uw moeder bij uw maternale ooms ging wonen die u sloegen (ibid.). U verklaart dat uw moeder hertrouwde toen u 16 jaar oud was, waarna u alleen met uw ooms woonde (NPO, p. 7, 11 en 15). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw familie in grote mate. U verklaarde immers aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat uw gehoor op de DVZ goed was verlopen, dat u de tolk er goed verstond en dat u er over alle essentiële elementen had kunnen vermelden (NPO, p. 5).

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen in Algerije strijdig met de door u neergelegde documenten. U verklaart dat uw vader verdween toen u twee jaar oud was, dus rond 1992-1993 (NPO, p. 9). In de door u neergelegde documenten wordt echter in een document vermeld dat uw familie aan de overheidsdiensten had verklaard dat uw vader in 1995 verdween (groene map, document nr. 1a), terwijl een ander document verklaart dat uw vader sinds 2 februari 1996 vermist is (groene map, document nr. 1c). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de betrouwbaarheid van de door u neergelegde documenten.

Ook verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat de door u neergelegde documenten aantoonde dat u slachtoffer was van uw familie (NPO, p. 6). In de documenten waarnaar u verwijst, staat geschreven dat u in februari en maart 2015 werd opgeroepen om te getuigen in een strafzaak tegen Sid Ham Abdelhak betreffende opzettelijke slagen en verwondingen (groene map, documenten nr. 4). U verklaart nochtans dat u nooit een klacht hebt ingediend bij de politie tegen uw familieleden omdat ze u anders zouden vermoorden (NPO, p. 16). Ook deze tegenstrijdigheid plaatst verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw familie.

Daarnaast hebt u de door u aangehaalde problemen met de Algerijnse autoriteiten niet aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen hierover zijn immers bijzonder vaag en nietszeggend. U verklaart dat uw moeder problemen kreeg met de Algerijnse staat nadat ze klacht had neergelegd toen er een ladder van de civiele bescherming op uw hoofd was gevallen toen u in de zesde klas zat (NPO, p. 13). Gevraagd welke problemen uw moeder precies kreeg, antwoordt u vaagweg dat al haar rechten werden afgenomen (NPO, p. 17). Gevraagd wat u hiermee precies bedoelt, antwoordt u niet op de vraag en stelt u vaagweg dat men altijd tegen u zegt dat u geen rechten hebt omdat uw moeder is hertrouwd (ibid.). Gevraagd om welke reden u hierdoor problemen zou hebben bij terugkeer, antwoordt u wederom vaagweg dat het de bedoeling was om bescherming aan te vragen in België, dat uw hart is doodgegaan, dat u als 35-jarige eruit ziet als een 70-jarige en dat u niet wil terugkeren (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom u hierdoor precies problemen zou verkrijgen bij terugkeer, antwoordt u dat u nergens heen kan gaan, dat u er niets hebt, dat ze u hebben geslagen en dat u zeker dood gaat indien u terugkeert (ibid.). Ook verklaart u dat u ooit een Facebookpost hebt geplaatst waarin stond geschreven dat uw vader was gestorven, dat u zich afvroeg waarom hij geen begraafplaats had en waar uw vaders rechten waren en dat u daardoor in de gevangenis zou kunnen worden gezet (ibid.). Gevraagd om welke reden u hierdoor in de gevangenis geplaatst zou kunnen worden, antwoordt u vaagweg dat men in de gevangenis belandt als men in Algerije over rechten spreekt of deze wilt opeisen (ibid.). Gevraagd om deze post te tonen, antwoordt u kortweg dat u een nieuw profiel hebt aangemaakt in België (ibid.). Deze bijzonder vage verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer om de door u aangehaalde problemen met de Algerijnse overheid te staven.

Veder is het opmerkelijk dat u aan de Belgische politiediensten op geen enkel moment hebt vermeld dat u uw land van herkomst had verlaten vanwege familiale problemen of problemen met de autoriteiten van uw land van herkomst (zie administratief dossier: AR d.d. 26.09.2024; AR d.d. 12.10.2024; AR d.d. 16.10.2024; AR d.d. 06.11.2025; AR d.d. 22.11.2025; AR d.d. 02.12.2025; AR d.d. 06.12.2025; AR 08.12.2025; AR d.d.

07.01.2026). Wanneer u bovendien meermaals bij de politie werd gevraagd of er een bepaalde reden was waarom u nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend of waarom u niet kon terugkeren naar uw land van herkomst, antwoordde u telkens ontkennend (ibid.). Gevraagd om welke reden u nooit over uw problemen in Algerije sprak bij de Belgische politie, antwoordt u dat zo'n situatie moeilijk is om over te vertellen (NPO, p. 18). Dit element doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen over uw vertrekredenen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen aannemelijk te maken. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

De documenten inzake de verdwijning van uw vader, de documenten over de strafzaak en uw medische attesten (groene map, documenten nr. 1, 3-4) werden hierboven reeds besproken. Er dient hierbij nog te worden gesteld dat uit uw medische attesten kan worden afgeleid dat u in 2016, 2019 en in 2022 medisch werd behandeld vanwege slagen en verwondingen, doch kan er op basis van deze attesten niet kan worden bepaald op welke wijze en in welke omstandigheden u deze verwondingen precies hebt opgelopen. Inzake de door u neergelegde foto van uzelf in het ziekenhuis (groene map, document nr. 2) wordt ook opgemerkt dat uit deze foto niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden of in welke context deze werd genomen. Wat betreft uw medische problemen wordt nog opgemerkt worden dat die op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347, noch met de criteria vermeld in de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de video die u via e-mail overmaakte op 18 mei 2026 wordt nog opgemerkt dat deze niet kon worden aanvaard vanwege informatieveiligheidsredenen. U verklaart dat deze video betrekking heeft op een zelfmoordpoging die u probeerde te ondernemen in Spanje (NPO, p. 7). U verklaart hierover dat er artsen en psychologen aan u vroegen waarom u zelfmoord probeerde te plegen (ibid.).

Wat betreft de documenten die u liet zien tijdens uw persoonlijk onderhoud inzake uw verblijf in Frankrijk en Spanje, wordt vooreerst opgemerkt dat u het hebt nagelaten om deze documenten na uw persoonlijk onderhoud over te maken aan het CGVS (NPO, p. 18-19). Bovendien kunnen deze documenten bovenstaande analyse niet wijzigen aangezien deze volgens uw verklaringen hoogstens kunnen aantonen dat u in Frankrijk werd ondersteund door een organisatie en dat u in Spanje probeerde om uw verblijf te regulariseren (NPO, p. 18), elementen die geen betrekking hebben over uw problemen in Algerije en bijgevolg bovenstaande beoordeling niet kunnen wijzigen.

Uit bovenstaande elementen dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 bestaat.

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Algerije sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van Artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die ten aanzien van Algerije de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van Artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347 rechtvaardigen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van

“- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

- artikels 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10, en 15 van verordening (eu) 2024/1347 van het europees parlement en de raad van 14 mei 2024 en artikel 34 verordening (eu) 2024/1348 van het europees parlement en de raad van 14 mei 2024 (vorige recht : artikels 48/3 en 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980)

- artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout.”

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij herhaaldelijk met vervolging te maken had waardoor haar psychische toestand ernstig is aangetast. Zij haalt aan dat ze tot een familie behoort met bepaalde politieke opvattingen en dat zij voor het leger of de Amerikaanse autoriteiten gewerkt heeft. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij ook te weinig rekening gehouden met de context in haar land van oorsprong. De verzoekende partij betoogt dat ze reeds ernstige vormen van vervolging ondergaan heeft, die hebben geleid tot een bijzonder ernstige psychologische toestand en kwetsbaarheid waardoor zij door psychologen begeleid wordt. Ze zet ook uiteen dat ze de redenen voor deze identiteitswijziging toegelicht heeft. Ook geeft ze aan dat ze niet begrijpt, gezien haar bijzondere kwetsbaarheid, waarom bepaalde bewijsstukken niet in aanmerking zijn genomen of niet zijn opgenomen in de motivering van verwerende partij. Op blz. 5 van de bestreden beslissing wordt immers niet uitgelegd waarom deze video geen aanleiding geeft om de beoordeling van haar verhaal te wijzigen of te ondersteunen, terwijl deze juist haar bijzondere kwetsbaarheid lijkt te bevestigen. De verzoekende partij betoogt dat ze bovendien elk vertrouwen verloren heeft in het vermogen van de autoriteiten van haar land van herkomst om haar te beschermen. Ze meent dat ze nauwkeurig verslag gedaan heeft van de vele gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt, en van de voortdurende vervolging waaronder zij lijdt. Voorts zet de verzoekende partij uiteen waarom zij de subsidiaire bescherming dient te krijgen.

3. Aanvullende nota

3.1. Op 1 juli 2026 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarin zij naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 (nr. 73/2026) een aantal elementen wenst te verduidelijken, alsook brengt ze een privacyverklaring bij.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.2. De verzoekende partij werd op 5 juni 2026 door het commissariaat-generaal gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal. Gedurende een groot deel van het persoonlijk onderhoud was haar advocaat bij haar aanwezig in het gesloten centrum.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten. Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overwegingen B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overwegingen B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overwegingen B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overweging B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Echter, toen het persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie plaatsvond bestond voormeld artikel niet, en was er aldus geen wettelijke grondslag om de verzoekende partij door middel van een videoconferentie te horen.

Nu het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de (on)grondwettelijkheid van de hoger weergegeven normen moet in de gegeven omstandigheden worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud - een essentieel onderdeel van de beschermingsprocedure - zoals die *in casu* werd georganiseerd via videoconferentie door de commissaris-generaal werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Voorts blijkt uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Heden wordt in de wet nog steeds niet voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per

videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhoud via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer DOC 56 1401/002*, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhoud via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhoud en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

In de uiteindelijke aanneming van de wet werd er geen rekening gehouden met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhoud, evenals diverse andere waarborgen

met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar aanvullende nota van 1 juli 2026 voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Voorts kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan "*alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identifier zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon*". Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonimisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip 'persoonsgegevens' ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren.

De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 5 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig door middel van videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

4.3. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizendzesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

